

Rácz Szabó László elnök (Vajdasági Magyar Polgári Szövetség)

Mindenekelőtt engedjék meg, hogy köszöntsek mindenkit, és azt mondhassam: bátrak vagytok, és köszönöm, hogy velünk tartatok. Engedjétek meg ugyanakkor, hogy köszöntsem mindazokat a pártokat is, amelyek itt vannak, hiszen ők is valamilyen szinten a bátorságukról tettek tanúbizonyságot, és kifejezzem a sajnálatomat azért, hogy nincs itt minden vajdasági magyar párt. Nagyon szomorú ezen a mai napon, hogy ilyen fontos dologban, amiben minden egyes magyar ember egyetért itt a Vajdaságban, még ilyenkor is vannak, akik kilógnak a sorból. Nagy dolog az, amit ma itt teszünk. Mindenki legyen büszke erre. Azt kérdezték tőlem, mikor megérkeztem, hogy miért jöttünk ide? Hát ennek nagyon komoly oka van. Az az oka, hogy bántanak bennünket. Idestova 85 éve már, hogy nem abban az országban élünk, amelyben őseink születtek. A földünkkel együtt hoztak erre a helyre. Ötszázezren voltunk akkor. Egyes adatok szerint tán hatszázötvenezer is. Azután egyre kevesebben lettünk. Kétszázötvenezer körül vagyunk, kétszázkilencvenet mondanak a jelen pillanatban. Hogyan történhetett ez meg? A történelem úgy viselkedett velünk, hogy ahová kerültünk, ott nem szerettek bennünket. Az első világháború után jogainkat tiporták, a második világháború után 44 ezer magyar embert pusztítottak ki a világból. Ez háborús bűnként fogható fel, és a mai napig nincs feldolgozva, és a mai napig nincsen letárgyalva. A polgárháború ötvenezer embert üldözött el. Ne csodálkozzunk, hogy egyre kevesebben vagyunk, mert egyfajta háború, harc folyik az élettérért. Jelen pillanatban azért vagyunk itt, mert ennek a harcnak egy olyan szakaszába érkeztünk, amikor azt mondják, hogy béke van, és mégis az élettérért folytatott harcban atrocitásokra kerül sor, embereket vernek meg, fiatalok nem mernek kimenni az utcára, nem mernek elmenni a diszkóba, és mindarról, amit tesznek a magyarokkal, azt mondják, hogy ez semmiség. Százszor elmondtuk már, hogy ez nem az. Ezerszer megfogalmazzuk, de az íróasztal mögül nem lehet megnyerni ezt a csatát, és nem tudjuk magunkat megvédeni. Ki kellett jönnünk ide a térre, és

elmondani, hogy bizony mi többre is képesek vagyunk, mint az íróasztal védelméből valamit tenni. Mik a megoldások? A megoldások között természetesen ott van az, hogy írunk a külföldi médiába, a külföldi politikát föl-szólítjuk, vigyázzanak ránk, hiszen ómiattuk jutottunk ide, felelősek értünk, és meg kell hogy védjenek bennünket, ha már ide taszítottak bennünket, s kisebbségben kell élnünk. A megoldások között természetesen vannak olyan dolgok is, amelyekre most nemsokára sor fog kerülni, hogy az Európai Parlament közvetlenül foglalkozik majd a vajdasági magyarság ügyével, és megtekintik majd azt a filmet, amely a magyarverésekről készült. Nagyon fontos dokumentum, nagyon fontos bizonyíték. A világgal nagyon nehéz elhitetni, hogy valójában mekkora bajban vagyunk. A következő lépés az írások, a felszólítások után természetesen az, hogy kijövünk ide, és elmondjuk, demonstrálunk, tüntetünk. De ha már tovább üldöznek bennünket, meggondolhatjuk azt is, hogy elmegyünk, de mi csak egyféleképpen mehetünk el innen: csak úgy, ahogy jöttünk, amit hoztunk, azt visszük. De nem kell, hogy erre sor kerüljön. Van még lehetőség millió. Például az autonómia, nem egyfajta, hanem többféle: perszonális, területi. Olyan autonómiákra van szükségünk, amelyek valós védelmet adnak. Ahol a mi bíránk becsületesen fognak majd viselkedni, ahol a rendőrség becsületesen fogja védeni az embereket, szerbeket, magyarokat és minden más nemzetet ezen a területen. Azért vagyunk most itt, mert jelen pillanatban ez nincs így. Hozzunk fel néhány példát. Egyébként 250 olyan eset volt már, ahol magyar embereket meggyaláztak, megverték, nem kell, azt hiszem, másra mutatnom, csak ezekre a fényképekre itt a hátam mögött. Gondolom nem önmagát verte meg ez a képen látható fiatalember. Hogy mennyire becstele-nül viselkedik a törvénykezés, erre két példát is felhozhatunk, amelyeket már nem egyszer említettünk. Az egyik a temerini eset, ahol (hát ismerjük be) részeg fiatal magyar emberek megverték egy szerb embert. Jól megverték. Ami igaz az igaz, büntetést érdemelnek, de nem fejenként 13 meg 15 évet, hogy egész életükre

nyomorékok maradjanak, tönkremenjenek. Csak azért, mert rájuk fogják, hogy szándékosan embert akartak ölni. Nézzük a másik esetet, az Bácskossuthfalván történt. Egy fiatalember összeszólkkozott egy másik fiatalemberrel. Szinte nem jutott többre idő, csak szemkontaktust váltottak, csúnyán néztek egymásra. A szerb fiatalember hazament, majd kisvártatva megérezte az apja egy feszítővassal, és ezt a magyar embert fejbe vágta ezzel a feszítővassal. Nézzük csak a tényeket. Nem ő volt konfliktusban ezzel a fiatal magyar emberrel. Fegyvert vitt magával azzal az eltökélt szándékkal, hogy leüti vagy megöli végül is, mert egy feszítővassal bizony meg lehet ölni az embert. Ez az ember kihágási bíró elé került, tudjuk, hogy ez két-három ezer dináros büntetéssel jár, és utána megköszönik a szereplését és hazaengedik. A temerini fiatalokat pedig börtönbe zárták, másfél éve már börtönben vannak, megverték őket, meggyalázták őket, nem hagyják, hogy a látogatáson a szülőkkel magyar nyelven beszéljenek, és sorolhatnám ... ilyen példából nagyon sok van. Mindet nem mondhatjuk el, csak azt említhetjük még meg, és értelme van megemlíteni, hogy még a kaszárnában, ott, ahol az állam vállalja a felelősséget a fiatalemberekért, akiket oda engednek a szülők, azok sincsenek biztonságban. Egy gombosi fiatalember

hogyan járt? Olyan kegyetlenül megverték, hogy nyomorékká vált, a lépét ki kellett operálni. Igaz, bíróság előtt van az ügy, talán ez lesz az első olyan eset, amelyet majd nagyjából normálisan fognak letárgyalni. De hol van az összes többi eset? Ezért mondom, ne szégyelljünk mi kijönni ide, és ne mondják nekünk azt, hogy legyenek toleránsak, mert mi bizony nagyon is toleránsak vagyunk, hiszen még mindig csak a tüntetésnél tartunk, és csak az államtól, a szerb államtól függ, hogy tovább lépünk-e vagy nem. Az ő dolguk eldönteni, mit akarnak. De a földünket nem adjuk! Ez a miénk! Arra kérem önöket, hogy ha most innen hazamennek, beszéljenek a szomszédokkal, egy kis lelket kell önteni az emberekbe. El kell mondani, hogy mi nem csináltunk semmi rosszat, tüntetésünk nem irányul a másik nemzet ellen, mi nem bántjuk a másik nemzetet, ez valóban így igaz. Nem tudnak még példát sem mondani arra, hogy másképpen viselkedtünk volna. És bizony elvárjuk most már véglegesen, hogy velünk szemben is így viselkedjenek. Egyébként másfajta eszközökhöz fogunk folyamodni, ami nem erőszak, természetesen, de az eddiginél sokkal hatásosabb, sokkal keményebb, és akkor csak egyet mondhatunk utána, sajnáljuk, nem mi okoztuk a bajt.

